

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 10.10.2006

Číslo: Ročník 16 (2006), Číslo 3

Sekce: Z knihovnických organizací

Název článku: Setkání KDK SKIP v Krajské knihovně v Pardubicích

Autor: Marta Staníková

Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=734>

Setkání KDK SKIP v Krajské knihovně v Pardubicích

Marta Staníková

V úterý 29. srpna se v Krajské knihovně v Pardubicích sešlo 28 knihovnic „děckařek“ z východočeských knihoven. Hlavním programem bylo vyhodnocení celostátního projektu Klubu dětských knihoven s podtitulem Slon a mravenec, do kterého se zapojilo rekordních 23 knihoven našeho regionu.

Z místních kol se proboujalo do užšího výběru 43 literárních a více než stovka výtvarných prací. Práce pro porotu tedy nebyla ani trochu jednoduchá, přesto se po delším jednání podařilo vybrat 15 nejúspěšnějších knihoven, jejichž děti se zúčastní slavnostního vyhodnocení ve Dvoře Králové nad Labem.

Pro vítěze regionálního kola jsme připravili jednodenní setkání, které se bude konat v úterý 19. září 2006 ve VČ ZOO ve Dvoře Králové nad Labem. Zde proběhne za účasti spisovatelky Petry Braunové slavnostní předávání cen výhercům. Dále je pro všechny účastníky připraven výchovně vzdělávací program, který je seznámí s historií a současností jedné z nejstarších zoologických zahrad ČR a bude doplněn o prohlídku zahrady a přednášku o africké fauně, na niž se tato zahrada specializuje.

Slavnostního předávání se zúčastní děti z Chrudimi, Mokrého, Chlumce nad Cidlinou, Litomyšle, Nového Bydžova, Týniště nad Orlicí, Červeného Kostelce, Jičína, Hořic, Moravské Třebové, Náchoda, Hrochova Týnce, Dvora Králové nad Labem a Přelouče.

Projekt Kde končí svět má své vyvrcholení začátkem června v Zrcadlové kapli Klementina. Zde probíhá pasování do řad rytířů Řádu krásného slova. Kdo o tomto řádu již něco ví, určitě si vzpomene, že v loňském roce obdržela rytířský titul také spisovatelka Marie Kubátová, básník Jiří Žáček a herec Jiří Lábus. Nás však nejvíce potěšilo, že byla na rytířku Řádu krásného slova pasována také naše východočeská knihovnice Alenka Pospíšilová z Jičína a z dětí Terežka Cahová z Hrochova Týnce.

Kdo bude pasován v Zrcadlové kapli Klementina v červnu 2007 z řad spisovatelů a ilustrátorů, je zatím pouze ve hvězdách, ale naše rytíře už ráda prozradím. Za Královéhradecký kraj obdrží titul rytíř Řádu krásného slova Hanička Plachtová z Náchoda a za Pardubický kraj Kateřina Hývllová z Přelouče. Gratulujeme.

Touto cestou bych ráda poděkovala všem knihovnicím, které se do projektu zapojily a svým úsilím tak přispěly k výbornému prezentování práce dětských oddělení knihoven v našem regionu. Díky, díky, díky ?

Příběhy dvou lesních skřítků /ukázka/

Napsala a nakreslila Hana Plachtová /1. stupeň ZŠ/

Byl jednou jeden tichý, hluboký a krásný les. V tom lese stál malý šiškový domeček zakrytý smrkovými větvemi. V tom domečku bydlel malinkatý skřítek Vip.

Měl rád svůj domeček, lesní zvířátka a přírodu kolem sebe. Ale něco mu přece chybělo. Neměl kamaráda, aby si s ním mohl hrát a aby mu pomáhal.

...

Čtyři kamarádi se rozhodli, že si udělají výbornou svačinku na přivítanou, aby se lépe poznali a popovídali si. Šli poprosit veverku o oříšky. Ale co neslyšeli! Veverka křičela ze všech sil, ale nevěděli, odkud křik vychází. Potom to uviděli! Pytlák odnášel veverku v kapse svého roztrhaného kabátu. Pip všem rychle navrhl: „Musíme pytláka zdržet, abychom veverku zachránili.“ Rychle začali sbírat šišky a házeli je po pytlákovi. Měli tu výhodu, že byli tak malí, a proto je pytlák neviděl. Polekal se, že v lese straší. Proto veverku raději pustil a uháněl z lesa pryč. Veverka kamarádům moc děkovala a za odměnu jim dala spoustu oříšků. Kamarádi ji o ty oříšky ani nemuseli prosit. Potom ještě nasbírali různé pochoutky na svačinu – maliny, lesní jahody - a udělali si pěknou hostinu.

...

Jednoho krásného dne se čtyři přátelé vydali na procházku. Šli k rybníku, kde krásně svítlo sluníčko. Když tam došli, uviděli kaluž a v ní pět pulců. „Jé, ti jsou hezcí!“ řekla Borůvka. „Ale moc šťastně nevypadají,“ podotkl Pip. „Je vám něco pulečkové?“ zeptala se smutné pěťice Viola. „Ano, maminka žabička odhopkala a už se nevrátila. Je nám tu moc smutno,“ odpověděli tenkými hlásky pulci. Kamarádi přemýšleli, jak jim pomoci. „Víte co? Zkusíme vaši maminku najít, ano?“ Pulci byli rádi a skřítkové se vydali na cestu. Dali se vyšlapanou cestou podél rybníka, až došli k lidskému obydlí. Vylezli na okenní rám a uviděli – velikou sklenici! A v ní byla žabka, maminka pulců. Jak ji jenom dostat ven? „Pozor, jde sem nějaký chlapec!“ vykřikl Pip. Všichni se schovali a chlapce si prohlíželi. Ten vzal sklenici s žabkou a odnášel ji pryč. „Víte co? Vy skřítky se vrátíte k pulcům a budete se o ně starat. A my s Pipem se pokusíme žabku osvobodit,“ navrhl Vip. „Dobře, ale dávejte na sebe pozor,“ prosily skřítky. Borůvka s Violkou se vrátily k pulcům a Vip s Pipem zůstali u domu. Zkoumali, kudy by mohli do domu vlézt. Měli štěstí. Uviděli pootevřené dveře u zadního vchodu. Rozhlédli se, aby je nikdo neviděl, a vešli dovnitř. Rozhlíželi se, jestli někde neuvidí chlapce se sklenicí. Najednou ho uviděli, jak si prohlíží žabku na své dlani a říká: „Ty jsi ale krásná žabička. Seženu si větší sklenici a v ní budeš bydlet.“ Vip s Pipem čekali, až chlapec půjde spát. Nečekali dlouho. Když v domě všechno utichlo, skřítky vylezli na stůl a snažili se otevřít sklenici. Po chvíli víčko sklenice povolilo a žabka se dostala šťastně ven. Potom rychle všichni pospíchali ke dveřím a ven. Malí pulečci byli rádi, že mají zase svoji maminku zpátky. A žabka čtyřem kamarádům velice děkovala, že ji vysvobodili a dovedli k jejím dětem.

Pevná vůle

Kateřina Hývlová /Gymnázium Přelouč - 14 let/

Ležím na kusu rohože a nemám se čím přikrýt. Asi budu muset ven na sluníčko, abych se trochu zahřála. Je to bída, mít tátu opilce a maminku na hřbitově. Vycházím z naší, vlastně z obecní, pastoušky a snažím se upravit na sobě to málo, co si mohu obléknout. Jsme chudí. Tak chudí, že tuláci jsou na tom možná líp. Ani nevím jak, jako už mnohokrát vedou moje kroky k našemu bývalému statku. Jako na ráj vzpomínám na dobu, kdy maminka žila, starší sestry ještě nebyly ve službě a já byla dcerka ze statku. Žádná nouze o jídlo, žádné pohrdavé pohledy ve vsi. Jenže když hospodář pije a hospodyně stůně, je brzo majetek fuč. Ted' nemám nic než jednu sukni a halenu. Vlastně máme ještě kozu, ale ta bydlí s námi v jedné světnici, takže z ní moc radosti nemám. Jenže bez ní by bylo ještě hůř.

Vylézám na sloupek u vrat a dívám se, jak se statek probouzí. Jak ráda bych sem šla alespoň do služby, jenže otec mi všude dělá ostudu, a tak mě každý za chvíli ze služby vyžene. Jenom pan farář na něj nedbá a dá mi vždycky nějakou práci, abychom neumřeli hladu.

„Jedeš dolů, ty hadrnice jedna!!!“ Nový sedlák vychází z mého rodného domu a hrozí mi holí. Možná se bojí, abych ho svou nenávistí neuřkla. Ale já mu nic zlého nepřeju. Až se můj táta jednou upije, a to bude brzo, půjdu bydlet k panu faráři. Říká, že když se budu hodně snažit, můžu všechno

to zlé, co se mi stalo, změnit. Takže teď honem podojit kozu, poklidit, najít otce a dovést ho domů a pak už můžu do školy. Víím, že nikdy nebudu chodit do jiné než do obecní. Kdepak měšťanka, hlavu na to mám, ale peníze ne. Já nemám nic, jenom smůlu a velikou naději. Jednou bude všechno jinak. Uvidíte.

Tohle se stalo mojí prababičce Anně. Opravdu pak byla brzo obecní sirotek. Ale protože to nebyla žádná fňukna, brala každou práci a korunku ke korunce šetřila. Do školy už nechodila a z rodné vesnice nikdy nikam neodešla. Ale založila tam Sokol a byla v něm náčelnicí a taky byla režisérkou místních ochotníků. Vdávala se až ve 30 letech, protože ji nikdo nechtěl, že nic nemá, ale ona měla přece něco našetřeno a s mužem pak postavili dům. Měl hliněnou podlahu, ale byl jejich. Anna měla čtyři děti a žádnému nedovolila umřít. Když dorostly, musely všechny na nějaké řemeslo. I obě dcery. Jejich maminka dobře věděla, že co kdo umí, to mu nikdo nevezme. A vnučka chudé děvečky Anny už měla maturitu a její pravnučka studuje aplikovanou fyziku na vysoké škole. Já mám v sobě taky krev téhle ženy a jsem na to pyšná. Kdybych si pořád jenom stěžovala a čekala, co se stane, musela bych se před ní stydět. Když jsem ji teď poznala, mám ji ráda.

© 2000-2004 Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové · pujcovna@svkhk.cz
· knihovna@svkhk.cz · studovna@svkhk.cz · <http://www.svkhk.cz>